

Sygn. akt IX **Ka 191/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hubert Gąsior**

Protokolant: stażysta Emil Karwowski

przy udziale prokuratora Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2020 r.

sprawy **R. Z. ur. (...) w W.**, syna B. i J.

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

z dnia 30 października 2019 r., sygnatura akt X K 292/17

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych, powiększoną po kwotę należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu, w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 191/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 30 października 2019 r., sygn. X K 292/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	1	R. Z.	karalność oskarżonego	Karta karna	471-472
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.	Karta karna	dokument urzędowy, którego wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budzi wątpliwości.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego ma zastosowanie, gdy pomimo przeprowadzenia w sposób prawidłowy i kompletny postępowania dowodowego oraz dokonania oceny zgromadzonych dowodów w sposób odpowiadający wymogom art. 7 k.p.k., pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności nie pozwalające na wykluczenie jednej z dwóch lub więcej równorzędnych wersji przebiegu zdarzeń istotnych dla określenia winy i kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu. W takiej dopiero sytuacji wątpliwości te należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.</p>		

Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest więc jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny.

W myśl zaś art. 7 k.p.k. przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy:

a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy,

b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz

c) jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu.

Badanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji przez pryzmat zarzutów przedstawionych w środku odwoławczym wykazało, że powyższe warunki w niniejszej

sprawie spełnione zostały i nie ma podstaw do jej zakwestionowania.

Nie ma bowiem racji skarżący wywodząc, że zeznania A. D. są sprzeczne z relacją M. P., który miał jednoznacznie stwierdzić, iż sprawca zdarzenia uciekając nie odwrócił się. W rzeczywistości bowiem w postępowaniu przygotowawczym świadek ten ograniczył się do wskazania, że mężczyznę niosącego karton widział z tyłu (k. 32), a na rozprawie – z uwagi na upływ czasu – nie potrafił się odnieść do tego, czy ta osoba odwróciła się, ale wcale tego nie wykluczał: „On szedł tyłem do nas. Chyba się nie odwrócił, nie pamiętam, by się odwrócił, ale mogę tego nie pamiętać (...)” - k. 274-275. Jednocześnie świadek nie miał żadnych wątpliwości, że sprawcą, który oddalał się z kartonem papierosów, był ten sam mężczyzna, którego wcześniej widział przy kasie (k. 32).

Nie można też zgodzić się z twierdzeniem skarżącego jakoby z zeznań M. P. wynikało, iż obserwował on sprawcę w dłuższym okresie niż A. D.. Podał bowiem świadek: „Ja się zająłem swoimi sprawami, więc mogło tak być że pani A. widziała go dłużej” (k. 296). Koresponduje to z depozycjami A. D., która zeznała: „Mógł być taki moment, że M. wjechał z paletą na magazyn, a ja dzwoniłam na policję. Mogło tak być, że ja dłużej obserwowałam sprawcę.” (k. 296). Kwestia zeznań M. P. i okoliczności jakie z tych zeznań wynikają w zakresie ustaleń faktycznych zostanie bardziej szczegółowo omówiona w dalszej części uzasadnienia, przy rozpoznaniu zarzutu 2 apelacji obrońcy.

Zeznania świadka A. D., w tej części, w której podała ona, że mężczyzną, który oddał się ze sklepu z zabranym kartonem papierosów był R. Z., są bezpośrednim dowodem obciążającym oskarżonego, gdyż wprost wskazują na fakt popełnienia przez niego zarzucanego mu przestępstwa. Natomiast opinia biegłego specjalisty - antropologa, z której wynika, że prawdopodobieństwo, iż na dowodowych nagraniach z wnętrza sklepu, jak i okolic sklepu znajduje się R. Z. jest na średnim poziomie, nie zaprzecza sprawstwu oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Nie ma więc sprzeczności pomiędzy tymi dowodami.

Podkreślić też należy, iż jak wynika z opinii biegłego z zakresu antropologii niemożność wydania opinii kategorycznej spowodowana była niskiej jakości rozdzielczością materiału dowodowego tj. nagrania ze sklepowego monitoringu oraz faktem, iż utrwalony na dowodowym nagraniu mężczyzna nosił czapkę z obszernym daszkiem. W tym stanie rzeczy biegły mógł przeprowadzić analizę porównawczą jedynie siedmiu cech morfologicznych głowy i twarzy (k. 142, k. 307), wskazujących prawdopodobieństwo na średnim poziomie, że na dowodowym nagraniu utrwalony został wizerunek R. Z.. Niemożliwe natomiast było przeprowadzenie pełnej analizy szeregu cech morfologicznych twarzy mężczyzny utrwalonego na dowodowym nagraniu z cechami morfologicznymi twarzy R. Z. umożliwiającymi wydanie opinii kategorycznej (k. 126-143, k. 304-308). Natomiast A. D. rozpoznając w sprawcy kradzieży klienta sklepu, który chwilę

wcześniej robił zakupy porównywała przede wszystkim szczegóły ubioru: „Widziałam w co był ubrany, w takie szaro-zielone spodnie z ortalionu. Zaczęliśmy sprawdzać na kamerach czy to był klient naszego sklepu (...)” i dalej: „Był w tym dniu w sklepie.” i dalej: „Wiem, że porównywaliśmy strój.” (k. 273). Kwestionując wiarygodność zeznań w/w świadka, co do faktu rozpoznania oskarżonego również na podstawie nagrań monitoringu sklepowego, który świadek bezpośrednio po zdarzeniu oglądała, nie wziął po uwagę obrońca tej okoliczności, że jak wynika z zeznań A. D. widziała ona oskarżonego już wcześniej, gdy robił w sklepie zakupy: „Ja go nie znam, ale widziałam go już jako klienta kilka razy w naszym sklepie.” (k. 2, k. 274). Zatem wskazana przez biegłego z zakresu antropologii niemożność kategorycznej identyfikacji oskarżonego jako osoby, której wizerunek został utrwalony na nagraniu z monitoringu sklepowego nie podważa wiarygodności tych zeznań A. D., w których podała ona, że na tych nagraniach oskarżonego rozpoznała. Świadek widziała bowiem oskarżonego już wcześniej, gdy robił zakupy, a krótko przed odtworzeniem nagrania z monitoringu spostrzegła jego twarz, gdy uciekając ze skradzionymi papierosami odwrócił się w jej kierunku.

Podkreślić bowiem trzeba, iż świadek D. zeznając w postępowaniu przygotowawczym kategorycznie zeznała, że sprawca odwrócił się w czasie, kiedy oddalał się ze skradzionym kartonem i wówczas spostrzegła jego twarz (k. 28).

Nie sposób też zgodzić się z zarzutem, iż Sąd Rejonowy pominął zeznania A. D. składane na rozprawie w dniu 23 maja 2018 r., skoro zwrócił uwagę na rozbieżności dotyczące kwestii szczegółowych, które jednakże tłumaczyć należy niepamięcią związaną ze znacznym upływem czasu (k. 411).

Dokonując oceny zeznań A. D. słusznie również Sąd Rejonowy zauważył, iż nie miała ona żadnego powodu, aby fałszywie pomawiać oskarżonego o popełnienie przestępstwa. Tym bardziej, że jak wynika z niekwestionowanych zeznań świadka M. W. (pracownika (...) SA) stratą powstałą w wyniku tej kradzieży nie zostali obciążeni pracownicy sklepu (k. 147).

Reasumując, ocena wskazanych powyżej dowodów dokonana przez Sąd I instancji, spełnia wszystkie wymogi określone w art. 7 kpk.

Nie doszło też wbrew twierdzeniom obrońcy do naruszenia przepisu art. 410 kpk, gdyż Sąd Rejonowy przy wyrokowaniu oparł się na materiale ujawnionym na rozprawie, nie poczynił żadnych ustaleń na podstawie materiału nieujawnionego i wziął pod uwagę wszystkie zebrane dowody.

Wskazane wyżej dowody w postaci zeznań A. D. oraz opinii biegłego specjalisty antropologa nie tworzą dwóch wersji przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem postępowania. Jak już wspomniano opinia dotycząca dowodowych nagrań nie wyklucza, iż oskarżony był sprawcą kradzieży. Nie może więc w tym zakresie być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k.

Podobnie zeznania świadka A. D., co do faktu, iż oskarżony uciekając ze

skradzionymi papierosami odwrócił się i zobaczyła jego twarz oraz zeznania świadka M. P., który nie wykluczył, aby sprawca odwrócił się wówczas w ich kierunku, nie tworzą w omawianym zakresie dwóch odmiennych wersji przebiegu zdarzenia.

Podsumowując stwierdzić należy, iż w toku postępowania uzyskano jeden bezpośredni dowód obciążający, tj. wskazujący wprost na fakt główny, czyli na fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Dowodem tym są zeznania świadka A. D.. Dowód ten został uznany za wiarygodny, a dokonana w tym zakresie przez Sąd I instancji ocena wskazanych zeznań, spełnia wszystkie wymogi określone w art. 7 kpk. Nie ma w sprawie wiarygodnych dowodów przeciwnych, które miałyby walec dowodów odciążających - wskazujących, iż oskarżony zarzucanego mu czynu nie popełnił. W tym stanie rzeczy zeznania A. D. są wystarczającą podstawą dla dokonania pewnych ustaleń faktycznych, co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, wydania wyroku skazującego i obalenia wyrażonej w art. 5 § 1 kpk zasady domniemania niewinności.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych jako podstawa odwoławcza obejmuje grupę zarzutów oderwanych od wszelkich rozważań prawnych i dotyczących oceny materiału dowodowego, w pełni zebranego, niewymagającego uzupełnienia i poddanego szczegółowej ocenie w uzasadnieniu wyroku kończącego postępowanie, w toku którego nie doszło do uchybień prawa procesowego. Postawienie tego właśnie zarzutu oznacza zatem, że skarżący nie kwestionuje prawidłowości przebiegu postępowania dowodowego odnośnie do budowania podstawy dowodowej orzeczenia ani dokonanej przez Sąd oceny dowodów.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy rozpoznając podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powstrzyma się od ponownej kontroli odwoławczej oceny dowodów, o czym była mowa przy rozpoznawaniu zarzutu 1.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie poczynił</p>		

ustaleń wskazujących, że M. P. rozpoznał oskarżonego jako sprawcę kradzieży. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy ustalił, iż w/w świadek nie widział twarzy R. Z., zdołał jedynie zaobserwować jego ubiór i sylwetkę, a także fakt, iż niósł on karton papierosów (str. 2 uzasadnienia, k. 409).

Okoliczność, iż M. P. nie wykluczył aby sprawca kradzieży oddalając się z miejsca zdarzenia mógł się odwrócić, wynika z analizy jego zeznań. Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym M. P. wskazał: „Potem jak niósł karton to też widziałem go z tyłu.” (k. 32). Na rozprawie świadek zeznał: „On szedł tyłem do nas. Chyba się nie odwrócił, nie pamiętam, by się odwrócił, ale mogę tego nie pamiętać (...)” – k. 274-275. W toku konfrontacji z A. D., po ujawnieniu zeznań składanych na rozprawie świadek podał: „To było 2 lata temu, nie pamiętam, czy on się odwrócił czy nie. Być może odwrócił się, może nie, nie pamiętam.” Po ujawnieniu zeznań z postępowania przygotowawczego świadek zeznał: „Byłem wzburzony wtedy i ja nie potrafiłem powiedzieć, czy się odwrócił, czy nie (...)” – k. 295. Sąd Okręgowy analizując akta sprawy nie znalazł w nich zeznań M. P., w których konsekwentnie wskazywałby on, że w opisanej powyżej sytuacji sprawca kradzieży nie odwrócił się (zeznania M. P. k. 32, k. 274-275, k. 295-296).

Podkreślić też należy, iż powyższe zeznania M. P. nie były podstawą ustaleń, co do faktu, że podczas ucieczki z miejsca zdarzenia R. Z. odwrócił głowę. Podstawą faktyczną tych ustaleń były zeznania A. D.. W świetle cytowanych wyżej

zeznań M. P., z których wynika, że mógł on nie spostrzec lub nie zapamiętać faktu odwrócenia głowy przez uciekającego sprawcę, ustaleń Sądu I instancji w omawianym zakresie nie podważa podniesiona przez skarżącego okoliczność, iż oboje w/w obserwując ucieczkę sprawcy kradzieży stali obok siebie.

Jeżeli zaś chodzi o A. D., to po zobaczeniu twarzy sprawcy rozpoznała go tak na monitoringu, jak i w toku czynności okazania wizerunku. Dowód ten wespół z opinią biegłego z zakresu antropologii (który nie wykluczał sprawstwa oskarżonego i wskazywał na podobieństwo mężczyzny utrwalonego na dowodowych nagraniach z oskarżonym, pozwalające stwierdzić z prawdopodobieństwem na średnim poziomie, że na dowodowym nagraniu utrwalony został wizerunek R. Z.) pozwalał na poczynienie prawidłowych ustaleń odnośnie sprawstwa oskarżonego.

Wniosek

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Apelacja obrońcy, zmierzająca do zmiany zaskarżonego wyroku, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie zgodnie z wymogami procedury karnej, nie uchybiając przy tym wskazywanym przez

skarżącego przepisom postępowania. Nie sposób zaś zgodzić się z argumentacją, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie jednoznacznych ustaleń odnośnie do winy oskarżonego w ramach zarzucanego mu czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych, na podstawie których wydany został zaskarżony wyrok, Sąd I instancji przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, które prawidłowo ocenił. Nie dopuścił się przy tym błędów natury faktycznej, ani też nie pominął żadnej okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwi ęz le o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione przez obrońc ę w wywiedzionym srodku odwoławczym okazały się bezzasadne. Sąd Okręgowy, kontrolując zaskarżone orzeczenie, nie stwierdził również zaistnienia uchybień skutkujących	

<p>koniecznością jego uchylenia lub zmiany niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Odnosząc się do kwestii związanych z wymiarem kary, co Sąd odwoławczy badał z urzędu, należy podnieść, że Sąd I instancji, wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności i środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody, uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 53 kk. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do ingerencji w ich wymiar. W związku z powyższym na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ę z le o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Podstawą do zasądzenia wynagrodzenia dla obrońcy oskarżonego z urzędu był art. 618 § 1 pkt 11 kpk i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18 t.j.).	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Z akt sprawy wynika że R. Z. osiąga około 1500 zł, a na wychowaniu posiada trójkę małoletnich dzieci (k. 262). Uzasadnia to przekonanie, że oskarżony nie uiszcza dobrowolnie kosztów postępowania, a wobec prowadzenia niezarejestrowanej działalności, ich egzekucja może nie być skuteczna. Dlatego na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono podsądnego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego,

7. **PODPIS**

Załącznik do formularza UK2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana